

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce: **Artur Collina, s.r.o.**, se sídlem Brno, Příkop 4, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č.j. JMK 125253/2015, sp.zn. S – JMK 118335/2014/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Židlochovice (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č.j. OD/66473/2014-5, č. př. 2014/517715, uložil žalobci podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), pokutu ve výši 1 500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Deliktu se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány

povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže neustanovený řidič vozidla provozovaného žalobcem překročil dne 15. 7. 2014 v 13.51 hod., v obci Židlochovice, na ulici Nádražní, nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, když jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h po odečtení toleranční odchylky (výrok 1. rozhodnutí).

[2] Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), pak městský úřad žalobci uložil rovněž povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč (výrok 2. rozhodnutí).

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že porušení povinností řidiče nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, jak to vyžaduje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, proto nelze dovodit žalobcovu odpovědnost za správní delikt. V napadené věci bylo měřeno zařízením Ramer AD9T, jež bez lidské obsluhy užíváno není, jak o tom svědčí ověřovací list k rychloměru, záznam o přestupku i návod k obsluze. Dotčená právní úprava je záměrná a logická; zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer AD9T, jenž je nastaven obsluhou, která jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.

[5] Ve výroku není přesně specifikováno místo měření vozidla, je v něm pouze uvedeno, že k přestupku došlo v Židlochovicích na ulici Nádražní. Z výroku rozhodnutí není jasné, ve kterém směru jízdy k přestupku došlo, tím pádem nelze určit dopravní značení v daném úseku. Dále není známo, zda došlo k měření v obci nebo mimo obec, neboť ulice Nádražní začíná již mimo obec, jak prokazuje přiložená mapa. Z výroku rovněž nelze určit, zda je v daném úseku obecní policie vůbec oprávněna měřit rychlost. Z těchto důvodů je výrok rozhodnutí nesrozumitelný. K povinnosti dostatečně určit místo přestupku žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[6] Ve výzvě k odstranění nedostatků odvolání ze dne 3. 10. 2014 městský úřad žalobci uložil k doplnění lhůtu pěti dnů, aniž žalobce upozornil na následky zmeškání této lhůty. Žalobce přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně *ex officio*, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání. Přitom předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání. V takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

[7] Závěrem žalobce namítl, že správní delikt je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky

přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V souvislosti s tím odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5.

[8] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v podaném odvolání i přes výzvu k doplnění neuvedl žádné konkrétní výhrady. V napadeném rozhodnutí nebylo tedy možno na žalobcovy výhrady reagovat. Žalobní námitku, že žalobce nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání, označil žalovaný za nedůvodnou i proto, že žalobcův zástupce ve správním řízení, společnost FLEET Control, s.r.o., vystupuje často v řízeních před správními orgány; má tak s nimi bohaté zkušenosti a náležitosti odvolání jsou mu z této činnosti známé.

[10] K námitce týkající se neurčitého výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze záznamu o přestupku pořízeného radarem vyplývá, že rychlost byla měřena v obci Židlochovice, na ulici Nádražní, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Z fotodokumentace je zřejmé, že rychlost byla měřena v zastavěné části obce Židlochovice. Měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem (tedy nikoli přenosným), který je pevně spojen se zemí a který se na předmětné ulici nachází pouze jeden. Místo měření tímto zařízením je ve všech případech stejné.

[11] Podmínka měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy byla splněna. Žalovaný k tomu odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4.

[12] Předmětný delikt není prekludován, jelikož podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu činí prekluzivní lhůta 4 roky.

[13] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 8. 11. 2017

[14] K nařízenému jednání se nikdo z předvolaných, tedy žalobce, jeho zástupce ani žalovaný bez omluvy nedostavili. Protože jim předvolání bylo doručeno včas, ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 1 s. ř. s., jednal soud v jejich nepřítomnosti.

V. Posouzení věci soudem

[15] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání,

a shledal, že **žaloba není důvodná**. Vyšel z obsahu správního spisu, dokazování doplnil návodem k instalaci zařízení Ramer AD9T a částí mapy obce Židlochovice, které však nepřinesly žádné nové kutečnosti.

V. a) Automatizovaný technický prostředek

[16] V prvním žalobním bodě žalobce tvrdil, že rychlost vozidla nebyla měřena automatizovaným technickým přístrojem bez obsluhy, jak to požaduje zákon o silničním provozu. S tímto tvrzením soud nesouhlasí.

[17] Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

[18] Co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žádný právní předpis neupravuje. Podle názoru zdejšího soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala.

[19] Z dokumentace obsažené ve správním spise, jakož i z vyjádření žalobce, vyplývá, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer AD9T. Zdejší soud přisvědčuje námitce žalobce, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze. Ostatně lze obecně konstatovat, že z logiky věci u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze. Rovněž soud nerozporuje tvrzení žalobce, že dle záznamu o přestupku byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno. Zdejší soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že rychloměr není schopen fungovat samostatně. Jak bylo naznačeno výše, v případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném měření (právě automatika při měření je v daném případě podstatná). V daném případě přitom ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o přestupku, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Na záznamu o přestupku je dále mimo fotografie měřeného vozidla také údaj o směru, dnu, přesném času a místu měření.

[20] Žalobcem namítaná skutečnost, že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) taktéž irrelevantní. Stejná argumentace by byla možná k jakémukoliv rychloměru, protože každý i stacionární rychloměr musí někdo nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřící stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek

bylo možno *ad absurdum* považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.

[21] Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Uvedenou žalobní námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Ke stejnému závěru dospěl ve skutkově obdobných případech i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38 (rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V. b) Srozumitelnost výroku rozhodnutí - popis místa spáchání deliktu

[22] Soud neshledal důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí z důvodu nedostatečné identifikace místa měření. Jakkoliv je ve výroku rozhodnutí městského úřadu místo měření vymezeno pouze názvem ulice a obce, není to důvod pro to, aby byla napadená rozhodnutí označena jako nepřezkoumatelná. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že upřesňující údaje včetně fotodokumentace, které jsou součástí záznamu o přestupku coby součástí správního spisu, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást poměrně přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*. Ve stejném duchu již dříve judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve věci „AQUA SERVIS, a. s.“ (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), v němž uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.

[23] S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

[24] V této souvislosti lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým

úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“.

[25] V rozsudku ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.“ V témže rozsudku je dále uvedeno: „Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.“

[26] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.).

[27] V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí městského úřadu uvedeno, že „dne 15. 7. 2014 v 13:51 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X, provozovaného společností Artur Collina, s. r. o., IČ: 26446294, Příkop 843/4, 602 00 Brno, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 62 km/hod., resp. 59 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii).“.

[28] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci („v Židlochovicích“) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným žalobcem. Ke stejnému závěru dospěl ve

skutkově obdobné situaci i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33.

[29] Ze záznamu o přestupku a v něm obsažené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo dne 15. 7. 2014, v 13:51:55 hodin v zastavěné části obce Židlochovice, jelikož je vidět předzahrádka domu ohraničená plotem a poštovní schránka na domě. Nelze souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ní (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). Jak dále judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-39, silniční komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Již z určení ulice Nádražní v Židlochovicích jako místa spáchání deliktního jednání je proto zjevné, že k měření rychlosti došlo v obci.

[30] K uvedenému nutno dodat, že v záznamu o přestupku je vymezen též směr jízdy vozidla. V kolonce „Směr“ je uvedeno „Odjezd“, z čehož je jednoznačně patrné, že vozidlo směřovalo ven z města.

[31] Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda obecní policie byla oprávněna v daném úseku měřit rychlost vozidel. Součástí správního spisu je totiž listina vydaná Policií České republiky dne 25. 11. 2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, v níž je pro Židlochovice schváleno coby místo měření rychlosti též „ul. Nádražní, sil. II/416 v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – obousměrně“. V tomto úseku došlo k měření v nyní projednávané věci.

[32] Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, nemohl zdejší soud posoudit v jeho prospěch, protože řešil odlišnou situaci. V dané věci se jednalo o překročení rychlosti naměřené policisty, kteří následně pronásledovali řidiče vozidla. Jednalo se tedy o zcela jiné skutkové okolnosti, rychlost nebyla měřena stacionárním radarem. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 As 80/2014, nebyla ve výroku rozhodnutí uvedena ani ulice spáchání přestupku, ale pouze číselné označení pozemní komunikace procházející celým územím obce a pokračující následně na obě strany i mimo obec. Rovněž nelze případy překročení povolené rychlosti srovnávat s deliktem stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku, jak to žalobce činí odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45. Zdejší soud se naopak opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 155/2014-36, který se zabýval téměř totožnou situací a obdobně ji posoudil. Uvedenou žalobní námitku tak krajský soud shledal nedůvodnou.

V. c) Nedostatek výzvy k doplnění odvolání

[33] Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že rozhodnutí bylo nezákonné, protože výzva k odstranění vad odvolání neobsahovala poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy. Tato námitka se soudu jeví jako účelová.

[34] Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním

poměrům dotčené osoby potřebné. Ve světle uvedeného je zřejmé, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby.

[35] V daném případě podal žalobce prostřednictvím odborně zdatného zmocněnce společnosti FLEET Control, s.r.o., blanketní (neodůvodněné) odvolání. Městský úřad jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě jej poučil, že odvolání nemá podle § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a stanovil mu lhůtu 5 dnů k doplnění odvolání. Žalobce však odvolání nedoplnil, a proto jej městský úřad postoupil žalovanému, který ho následně zamítl.

[36] Soud na postupu správních orgánů neshledává nic nezákonného. Je pravdou, že výzva ze dne 3. 10. 2014 mohla být konkrétnější a mohla obsahovat poučení o tom, jaké konkrétní náležitosti odvolání neobsahuje a které je třeba doplnit. Vzhledem k tomu, že byl žalobce zastoupen společností, která v podobných kauzách zastupuje účastníky pravidelně a má bohaté zkušenosti s aplikací správního řádu, neshledal soud, že by v tomto konkrétním případě byla výzva ze strany městského úřadu natolik nedostačující, že by zkrátila žalobce na jeho právech na řádnou procesní obranu. Žalobci, resp. jeho zástupci, ostatně nic nebránilo, aby se případně správního orgánu blíže dotázel, jaké náležitosti má doplnit.

[37] Městský úřad postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť správně žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a poučil jej o tom, jaké náležitosti odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, žalobcovo odvolání zamítl. Poučení, které snad vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen.

[38] Nadto je nutno podotknout, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zákon tedy explicitně nestanoví povinnost správního orgánu poučit odvolatele o následku jejich neodstranění. Následek ostatně může být podle charakteru vad a způsobu případného doplnění rozdílný.

[39] Žalobce byl od počátku zastoupen obecným zmocněncem velmi často vystupujícím v této roli a v typově podobných případech. Proto měl chápat, jakou povinnost mu správní orgán prvního stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil náležitosti odvolání podle § 37 odst. 2 správního řádu, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán prvního stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené

osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36).

[40] Žalobce odkazoval na podporu své argumentace na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67. Tento rozsudek ovšem na nyní projednávanou věc nedopadá, protože městský úřad žalobce k odstranění vad vyzval. Nelze z něj dovozovat právní neúčinnost výzvy k odstranění vad odvolání, obzvláště s ohledem k výše uvedeným zkušenostem žalobcova zmocněnce.

V. d) Prekluze

[41] Žalobce dále namítal, že správní delikt provozovatele vozidla byl již prekludován (žalobce hovoří o promlčení, z obsahu námítky i odkazovaných zákonných ustanovení je ovšem zřejmé, že má na mysli prekluzi). Podle § 125e odstavce 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

[42] V nyní projednávané věci byl správní delikt spáchán dne 15. 7. 2014, řízení bylo zahájeno oznámením zástupci žalobce dne 4. 9. 2014, rozhodnutí o správním deliktu bylo vydáno dne 30. 9. 2014 a nyní žalobou napadené rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 29. 9. 2015. Řízení o předmětném správním deliktu tedy bylo zahájeno do 2 let od dne, kdy se o něm městský úřad dozvěděl a současně o něm bylo pravomocně rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Námitka prekluze tedy nebyla důvodná.

[43] Metodika Ministerstva dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 se týkala doporučení postupu správních orgánů při posouzení otázky zániku odpovědnosti fyzické osoby jako provozovatele vozidla. Odpovědnost právnických osob za správní delikty byla v rozhodné době jasně upravena, jak je popsáno výše.

VI. Závěr a náklady řízení

[44] Soud tedy shledal žalobcovy námítky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu